

VI
BT

**Ladovina.
Naibolji čovjekov
prijatelji.**

LADOVINA.

NAJBOLJI ČOVJEKOV PRIJATELJ.

Kao i svake godine, tako i ove, klinci traže ono pošto smo došli "umore". Kupanje sada i odmah. Naravno, poslije dobrodošlice i čakule, nama dragog gazde Ivana, popijenog kojeg gemišta krenuh ispuniti obećano. Već je bilo sunce u zalaznoj putanji, ali još uvijek sijalo svojom jakom moći, snagom koja je pržila. Nakon kupanja, smijeha i njihove oči-te uživancije, vraćamo se u predvečerje. Mokri i osoljeni.

Idući dan krećemo s istom pričom. Samo je sunce u naponu svoje snage.

Neumoljivo pali. Svi koji se nađu u njegovom zagrljaju bivaju polako, kao na roštilju poveći komad mesa, pečeni. Ima ih onih koji mu se predaju i vjerujem, ne uživajući, okreću kao na ražnju. Bravo za njih. Mogu to stoički podnijeti.

Ima ih svakakvih. Najviše ženki i po-
koji mužjak koji vjerojatno želi impresionirati ljubavnicu svojom užareno crveno-smećkastom bojom. Ženke raznih proporcija, od onih koje se ne trebaju brinuti radi svoje veličine, jer ni protutenkovska mina ih ne bi odvojila od tla, pa do onih nalik na suncobrane, ali sklopljene. Te bi se trebale zapitati jer im je to toliko nužno, jer to moćno sunce prolazi kroz njih kao da su krpe otkačene o štrik.

Gledam ih pažljivo. Koja će prva odustati i barem se okvasiti u moru. Da skinu temperaturu kao kad ti auto počne kuhati. Sa sto na barem šezdeset stupnjeva. Uporne u svojoj namjeri da budu najtamnije na plaži, toliko tamne da kad uđu u zamračenu sobu, vidiš samo oči koje lebde u toj sobi unatoč njenim ovćim proporcijama. Malo zastrašujuće. Oči koje same putuju. To žele i to uspješno ostvaruju.

Ja ih i dalje promatram iz debele ladovine. Moje trenutno najdraže prijateljice. Ladovina je moćnija nego sunce. Jedino ga ona zaustavlja. Ne dajući ni zraci da prođe kroz nju i mene kao njezin saveznik, barem u duhovnom smislu. Toliko mi je mila da tih par osunčanih koraka,

koliko mi treba da odem na mol s klin-
cima skakati, fali da bi najrađe suzu pu-
stio. Moja ladovina. Čeka ona mene.

Vraćam se na svoju promatračku po-
ziciju. Sada bi već i meso bilo ispečeno,
ali ženke vole reš. Dođe mi da napra-
vim lonac paca i s nježnim silikonskim
pemzlom idem od jedne do druge i la-
gano ih premažem uz neodoljivi miris
što bi se širio ne samo plažom već i oko-
licom. Zamislite tu navalu miomorisa.
Kao da pečete roštilj od dvadesetak kva-
drata punog mesa. Fantastično.

Što s mužjacima? Nema ih puno upor-
nih. Njima, tako nepomičnim i namje-
štenih čela uprtih u sunce koje je već
spalilo kožu, treba pomoći. Mužjaci nisu

za pac. Preživjelo suho meso. Ali ima barba Miro ima i za njih rješenje. Bez pitanja koju boju žele, uzimam ebanovinu, Sadolinovu, da duže ostane postojana boja. Njih ne mažem nježno pemzlom kao ženke. Ipak, one to zaslužuju od moje muške ruke, tu nježnost. Mužjake mažem valjkom. U tri poteza je gotova prednja strana koliko treba i za zadnju. Prekrasni su. Crniji od tamnoputih crnaca. Ako sad ne impresioniraju ljubavnice kada se vrate kući, ne znam s čim će drugim to učiniti.

Ladovina, ljubavi moja. Nikada ne traži, a daje puno. Tko bi sebe dao da te neupitno zaštiti od sunčanog rafala s patronama I2.7 protuavionskih sunčevih zraka. Mene bi sat vremena izloženog toj

sunčevoj rafalnoj paljbi sabilo pod zemlju i ako bi se u mom oku vidio tračak života, jedino bi me mogla spasiti gazirana tekućina zlatne boje okrunjena bijelom gustom pjenom. To je jedino spasenje tih rafala koji ne mogu fulati. Sutra je sve na meni. Moram ih spasiti od tih rafala. Moram na plažu bez ručnika, nego s ranjglom paca i kantom lazure.